Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 353 002 van 15 september 2026
in de zaak RvV X / II

In zake: **X**

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat R. AKTEPE**
Amerikalei 95
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Palestijnse origine te zijn, op 15 april 2025 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 19 maart 2025 tot weigering van de afgifte van een visum.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen over het taalgebruik, vervat in boek 3 van de wet betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: "RvV-wet").

Gezien de beschikking tot de vaststelling van de kosten van 18 april 2026 met refertenummer 127454.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 2.44 van de RvV-wet.

Gelet op de beschikking van 20 augustus 2026 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 31 augustus 2026.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij, met Palestijnse origine, dient op 7 mei 2024 een aanvraag in voor een visum om humanitaire redenen.

Op 19 maart 2025 neemt de verwerende partij ten aanzien van de verzoekende partij een beslissing tot weigering van een humanitair visum.

Het betreft de bestreden beslissing, en deze is als volgt gemotiveerd:

"Aangezien de 29 jarige Palestijnse zoon A., M. M F, °(…)1995, zich bij zijn inmiddels Belgische vader, A., M. F. M., °(…)1960, in België wenst te vestigen, kan hij niet genieten van gezinshereniging op basis van art. 40ter van de wet van 15.12.1980, deze categorie van aanvrager is niet voorzien in de wet, waardoor er voor betrokkene een humanitair visum aangevraagd werd. De afgifte van een humanitair visum wordt niet toegestaan van rechtswege en kan enkel plaats vinden op een individuele basis en slechts in uitzonderlijke gevallen, op basis van een gestaafde en gefundeerde aanvraag, waarvan er geen exhaustieve lijst van

bewijzen bestaat. De afgifte betreft een discretionaire bevoegdheid met een brede appreciatiemarge bij de beslissing tot toekenning van een dergelijk visum; het betreft een gunst en geen recht. De weigering tot afgifte van een humanitair visum is niet in strijd met de bepalingen van artikel 8 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (EVRM).
Het bestaan van vermeende familiale en affectieve banden in België betekent niet dat de toepassing van artikel 8 van het EVRM dat betrekking heeft op de eerbiediging van het privéleven en het familiale leven, absoluut is. Dit artikel belet de lidstaten van de EU dan ook niet voorwaarden te stellen aan de binnenkomst en het verblijf van vreemdelingen op hun grondgebied, op voorwaarde dat de tussenkomst van de overheid wettelijk geregeld of ingegeven is door één of meerdere doelen die in artikel 8, tweede alinea van het EVRM weren uiteengezet en noodzakelijk zijn in een democratische samenleving om deze te bereiken. De wet van 15.12.1980 is een wet die overeenkomt met de eigen vermeld in de tweede alinea van artikel 8 EVRM. Tevens zijn er geen bijzondere humanitaire elementen in het dossier aanwezig die de afgifte van een humanitair visum op basis van art. 9 en 13 van de wet van 15.12.1980 kunnen rechtvaardigen.
Betrokkene wenst zijn vader te vervoegen in België. Hij kwam op 18.05.2018 aan in België en werd erkend door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 26.11.2021. Op basis van de asielverklaringen van de te vervoegen ouders blijkt dat betrokkene nog overige broers en zussen in Palestina /Gaza zou hebben voor wie er geen visum aangevraagd werd, betrokkene heeft schijnbaar nog sterke familiale banden in Palestina. Het feit dat de ouders van betrokkene zich in België bevinden, sluit niet uit dat betrokkene niet familiaal geïsoleerd is in het thuisland. Er wordt niet of onvoldoende aangetoond dat betrokkene geen andere familieleden of aangetrouwde familie in het land van herkomst heef (Art. 8 EVRM).
De band tussen ouders en hun meerderjarige kinderen valt niet noodzakelijk onder de bescherming van art.8 van het EVRM, zonder dat het bestaan van de financiële afhankelijkheid is aangetoond (zie het arrest Mokrani t. Frankrijk, 15 juli 2003). Betrokkene verwijst nog naar bijzondere banden met personen in België en verklaart dat hij een zeer sterke affectieve en financiële relatie heeft met zijn familielid. Hij verklaart dat zij financieel wordt ondersteund in Palestina/Egypte. Ten bewijze hiervan legt hij het bewijs voor dat de te vervoegen persoon geld overmaakte aan betrokkene tussen: 10.05.2020: 300 euro, 18.04.2021: 250 euro, 12.05.2021: 100 euro, 05.12.2021: 100 euro, 07.05.2022: 200 euro, 26.05.2022: 100 euro, 23.03.2024: 600 euro, 02.04.2024: 1.911 euro, 09.04.2024: 476 euro. Al dient te worden aangestipt dat er over een tijdsperiode van 4 jaar slechts 9 stortingen werden gedaan, waarvan geen enkele in het jaar 2023. Er is dus geen sprake van een maandelijkse bijdrage of een patroon die financiële afhankelijkheid. De aanvrager verklaart zonder bewijs werkloos te zijn in Palestina. Bovendien werden er geen bewijzen ingediend dat betrokkene in het land van herkomst geen uitkeringen en/of andere financiële hulp ontvangt. Hij legt ook geen bewijs van onvermogen voor. Er werd evenmin niet bewezen dat betrokkene niet over eigen eigendommen beschikt (zie arresten van 18 juni 1987, Lebon (316/85, Jurispr. blz. 2811 en Arrest 9 januari 2007, Jia (C-1/05, Jurispr. blz. I-1). Wij wijzen er verder op dat niet alle inwoners van de Gazastrook zich in een situatie van ernstige persoonlijke onveiligheid bevinden als gevolg van de algemene humanitaire situatie of de levensomstandigheden. Dit betekent dat niet elke Palestijn in de Gazastrook in omstandigheden leeft waarin hij of zij de elementaire behoeften niet kan verzekeren. Bijgevolg is er geen sprake van groepsvervolging waarbij elke Palestijn in de Gazastrook zonder onderscheid getroffen wordt. Het blijft nodig om pertinente individuele elementen aan te brengen die aantonen waarom men - meer dan een andere Palestijn in Gaza - kans loopt op vervolging. Betrokkene heeft niet aangetoond dat hij in een wijk woont die een bijzonder doelwit is voor willekeurig geweld. Betrokkene woont in Ramallah, en Ramallah ligt 59 km van de Gazastrook (zie zijn visumaanvraag van 27/02/2023). Betrokkene verklaart zonder enig bewijs dat zijn ouders volledig afhankelijk van hem zijn voor hun dagelijkse zorg en ondersteuning. Echter, deze verklaring zonder enig bewijs volstaat niet voor het afleveren van het humanitaire visum. Er werd geen enkel document ingediend dat kan bevestigen dat de ouders van betrokkene in België nood hebben aan hulp in de vorm van mantelzorg om dagelijkse handelingen en activiteiten veilig en optimaal te kunnen uitvoeren, en indien nodig geen beroep kunnen doen op de nodige zorgmaatregelen. Overwegende dat het aan de aanvrager is om alle documenten en bewijzen aan te leveren die de administratie in staat stellen een beslissing te nemen op basis van zijn situatie op het moment van de aanvraag; en dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna RVV) reeds heeft geoordeeld dat de bewijslast bij de aanvrager ligt die een verblijfsvergunning aanvraagt en dat deze persoon daarom uit eigen initiatief alle relevante informatie en/of stukken moet overleggen ter onderbouwing van de aanvraag. Dit houdt in dat een aanvraag voldoende precies, onderbouwd en indien nodig geactualiseerd moet zijn (cf. RVV, arrest nr. 230.108 van 12 december 2019 in zaak 237.301/VII en arrest nr. 226.827 van 30 september 2019 in zaak 205.969/III; Raad van State, arrest nr. 109.684, 7 augustus 2002). Er zijn geen aanwijzingen in het dossier die erop duiden dat het legale verblijf in Egypte voor betrokkene niet verder verlengd zou kunnen worden. De medische attesten die bijgevoegd zijn in zijn aanvraag wijzen er niet op dat betrokkene hulpbehoevend is of dat hij dringende medische hulp nodig heeft. Er is dus geen sprake van een medische problematiek. Zonder elementen die duidelijk duiden op een prangende humanitaire situatie en een zekere afhankelijkheid ten opzichte van de te vervoegen vader zou de afgifte van een humanitair visum betreffende deze aanvraag een omzeiling van de procedure gezinshereniging inhouden.
Gezien bovenstaande vaststellingen wordt de afgifte van een humanitair visum op basis van art. 9 en 13 van de wet van 15.12.1980 geweigerd. Het staat betrokkene vrij een nieuwe visumaanvraag in te dienen rekening

houdende met de huidige weigeringsmotieven. Niet alle voorwaarden werden nagekeken. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken niet om bij de indiening van een nieuwe visumaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die hij nodig acht. Het staat betrokkene vrij een nieuwe visumaanvraag in te dienen rekening houdende met de hierboven omschreven weigeringsmotieven. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken niet om bij de indiening van een nieuwe visumaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 62 van de wet betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen van 15 december 1980 (hierna: de Vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van het rechtszekerheidsbeginsel, van het vertrouwensbeginsel, van de materiële motiveringsplicht, en van artikel 9 van de Vreemdelingenwet.

De verzoekende partij licht haar eerste middel als volgt toe:

"1.
De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 (hierna: de Wet formele motivering bestuurshandelingen) en artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

Zo bepalen de artikel 2 en 3 van de Wet formele motivering bestuurshandelingen het volgende:

"Art. 2. De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Art. 3. De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn."

Daarnaast bepaalt artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet het volgende:

"De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. […]"

Er moet bijgevolg worden benadrukt dat conform de voornoemde wetsbepalingen de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk melding moet maken van de feitelijke en juridische gronden, opdat de betrokken persoon kennis zou hebben van de gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om de weigeringsbeslissing te nemen.

Uit het samenlezen van voornoemde wetsbepalingen volgt immers duidelijk dat:

1) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd;
2) In de motivering, die wordt opgenomen in de bestreden beslissing, zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen te worden vermeld; 3) De motivering afdoende dient te zijn.

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn, rekening houdende met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig wordt geformuleerd, opdat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Er is bijgevolg sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer de betrokken persoon zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke beslissing is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na de lezing ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, arrest nr. 82.301; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine en punt 2.4 in fine).

2.

Daarnaast legt het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenbevinding (RvS 14 februari 2006, arrest nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, arrest nr. 167.411; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing zich moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

3.
Het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel houdt in dat een rechtsonderhorige erop moet kunnen vertrouwen dat de administratieve overheid een vaste gedragslijn zal blijven aanhouden en dat de rechtsonderhorige – bij het uitblijven van enig handelen van de administratieve overheid – ervan mag uitgaan dat er geen reden zal bestaan dat het bestuur anders zal handelen dan de schijn die zij heeft opgewekt door te verzuimen te handelen. De rechtsonderhorige mag er dan ook op rekenen dat hij niet langer in een rechtsonzekere positie verkeert, zodat hij erop kan vertrouwen dat er geen reden bestaat dat de administratie een andere gedragslijn zal aannemen.

4.
In casu is de bestreden beslissing niet op een afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenvinding (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3). Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad het toelaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4 in fine).

De bestreden beslissing is bijgevolg kennelijk onredelijk genomen, zoals hieronder blijkt.

5.
Artikel 9 van de Vreemdelingenwet gaat als volgt:

"Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door (de Minister) of zijn gemachtigde.
Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland."

Artikel 9 voorziet dus de mogelijkheid om vanuit het buitenland aan verwerende partij een machtiging te vragen om in België te mogen verblijven. Het artikel geeft zelf niet de minste aanwijzing van de redenen die kunnen worden ingeroepen om dergelijke machtiging aan te vragen. In de praktijk wordt dergelijke machtiging regelmatig aanvraag om 'humanitaire redenen' en wordt dergelijke aanvraag een aanvraag tot 'humanitair visum' genoemd.

Gezien de ruime omschrijving in artikel 9 en gezien het gebrek aan wettelijke definitie van een 'humanitair visum', heeft verwerende partij een bepaalde discretionaire bevoegdheid in de beoordeling van aanvragen tot een humanitair visum op grond van dit artikel. Deze bevoegdheid mag echter niet op een kennelijk onredelijke manier worden gebruikt. Elke administratie is immers gebonden aan het redelijkheidsbeginsel, dat is geschonden wanneer de overheid bij het nemen van haar beslissing kennelijk onredelijk heeft gehandeld, met andere woorden dat zij op evidente wijze een onjuist gebruik van haar beleidsvrijheid heeft gemaakt (RvS 24 juni 2008, nr. 184.519). Er mag geen kennelijke wanverhouding bestaan tussen de motieven van een beslissing en de beslissing zelf (RvS 20 februari 1997, nr.
64.637).

Ook is verwerende partij, op grond van het zorgvuldigheidsbeginsel, verplicht haar beslissing zorgvuldig voor te bereiden en zich voldoende te informeren om de beslissing met kennis van zaken te kunnen nemen. Aan

de beslissing moet een nauwgezette belangenafweging ten grondslag liggen (MAST, A., DUJARIDIN, J., Overzicht van het Belgisch Administratief Recht, 1994, Brussel, p. 53).

Bovendien moet de discretionaire bevoegdheid worden uitgeoefend in overeenstemming met de fundamentele rechten en vrijheden, waaronder artikel 3 en artikel 8 EVRM (zie o.a. RvV 22 september 2015, nr. 158.083, punt 2.2.2.2.1.) (zie infra).

In casu is de bestreden beslissing om verschillende redenen kennelijk onredelijk en onzorgvuldig.

6.
Verwerende partij heeft de aanvraag van verzoeker te veel beoordeeld vanuit het idee dat het hier om een gezinshereniging met de Belgische vader zou gaan, die reeds enkele jaren geleden in België werd erkend als vluchteling en intussen dus Belg werd (cf. artikel 40ter van de Vreemdelingenwet).

Er werd dan ook te weinig gekeken naar de prangende humanitaire situatie waarin verzoeker zich intussen al geruime tijd bevindt, en die sinds de oorlog in Gaza (oktober 2023) escaleerde, waardoor hij diende te vluchten naar Egypte.

Verzoeker herhaalt en benadrukt de volgende feitelijkheden:

Verzoeker is geboren te Gaza en is dus vandaar afkomstig.

Het hoeft weinig betoog dat de situatie in de gehele regio aldaar thans zeer onveilig en extreem onmenselijk is.

Voor hij kon vluchten naar Egypte, waar hij thans verblijft, verbleef verzoeker op illegale wijze op de Westelijke Jordaanoever om te studeren aan de Birzeit Universiteit in Ramallah. Op 04.07.2023 werd hij evenwel gedeporteerd naar de Gazastrook, met het verbod om Israël en de Westelijke Jordaanoever 10 jaar lang te betreden.

Verzoeker werd lastiggevallen en opgeroepen door de veiligheidsdiensten van Hamas, vanwege zijn eerdere studies alsook omwille van de vroegere politieke activiteiten van verzoekers vader.

Toen op 07.10.2023 de oorlog uitbrak, is verzoeker met zijn familie naar het Zuiden gevlucht. Op 22.10.2023 verloor verzoeker maar liefst 52 familieleden ten gevolge van de Israëlische bombardementen. Niet veel later, in november 2023, werd het huis van verzoekers familie in Gaza-stad verwoest.

Op 16.03.2024 verliet verzoeker Gaza via de grensovergang Rafah en vluchtte hij naar Egypte. Het was verzoekers vader die voor deze vlucht 5000 USD betaalde, om zijn leven te redden.
Dit bedrag kon hij evenwel niet ophoesten voor alle broers van verzoeker en diens gezinnen.

Verzoekers ouders zijn reeds geruime tijd erkend als vluchteling in België en hebben inmiddels zelfs de Belgische nationaliteit verworven.
(stukken 2-3)

Verzoeker zelf verblijft thans – op illegale wijze – in Egypte. Van hieruit heeft hij in mei 2024 een aanvraag tot het verkrijgen van een humanitair visum ingediend, gelet op de prangende humanitaire situatie waarin verzoeker verkeert. Hij wenst daarbij als alleenstaande zoon van zijn ouders alhier te komen vervoegen (de andere kinderen hebben allen hun eigen gezinnen).

Het klopt dus dat verzoeker nog broers in Gaza heeft, doch die hebben allen hun eigen gezinnen, waardoor hun vader niet het gezinshoofd vormt. Verzoeker zelf maakt wel nog deel uit van het gezin van zijn ouders, daar hij er financieel door wordt gesteund (hiertoe werden verschillende overschrijvingen voorgelegd), alsook staat hij omgekeerd in voor de zorgen die zijn ouders – gelet op hun leeftijd en toestand/verleden – nodig hebben.

7.
Verwerende partij gaat er te gemakkelijk vanuit dat de persoonlijke situatie van verzoeker nog wel "veilig" genoeg is, omdat hij in Ramallah verbleef (waarbij verwerende partij stelt dat dit toch wel 59 km van de Gazastrook gelegen is) en omdat hij thans op legale wijze in Egypte zou verblijven.

Eén en ander betreft een onzorgvuldige besluitvorming. Verwerende partij houdt geen rekening met het algemeen gekende feit dat de situatie in heel Gaza, en dit sinds oktober 2023, volledig is geëscaleerd en er thans sprake is van een genocide en humanitaire crisis. In tegenstelling tot hetgeen verwerende partij gratuit

beweert, is geen énkele Palestijn veilig! Er gebeuren dagelijks oorlogsmisdrijven waarbij gewone burgers het slachtoffer zijn. [1] [2]

Over deze algemene informatie en rapporten wordt met geen woord gerept door verwerende partij, die verzoekers situatie afschrijft alsof 'niet alle inwoners van de Gazastrook zich in een onveilige situatie bevinden'.

Ook verblijft verzoeker thans helemaal niet op legale wijze in Egypte. Uit zijn visumdossier blijkt dat zijn titel geldig was tot eind april 2024. Verwerende partij kan niet het onmogelijke bewijs van verzoeker verwachten: iets bewijzen dat hij thans niet heeft.

De motivering van verwerende partij gaat aldus in tegen de feitelijkheden en betreft een schending van het redelijkheids-, het zorgvuldigheids- en materieel motiveringsbeginsel. De bestreden beslissing werd dan ook onterecht genomen.

Het middel is om alle bovengenoemde redenen gegrond."

2.1.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).
Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221 475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De verzoekende partij voert ook de schending aan van het rechtszekerheidsbeginsel en van het vertrouwensbeginsel, maar zij legt op geen enkele concrete wijze uit waarom of op welke wijze de bestreden beslissing deze beginselen schendt. Dit onderdeel van het enig middel is niet ontvankelijk.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

1

"Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde. Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland."

In deze bepaling wordt niet voorzien in criteria waaraan de in het buitenland verblijvende aanvrager, die niet onder het toepassingsgebied van een andere bepaling van de Vreemdelingenwet valt, dient te voldoen om een machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden te verkrijgen. De verwerende partij stelt in haar beslissing dan ook correct dat het bestuur ter zake beschikt over een ruime discretionaire bevoegdheid en dat het verlenen van een machtiging tot verblijf een gunst is en geen recht. In die optiek is het ook niet kennelijk onredelijk van de verwerende partij om te stellen dat de afgifte van een humanitair visum op grond van deze bepalingen enkel kan plaatsvinden op een individuele basis en in uitzonderlijke gevallen, of nog enkel op basis van een gestaafde en gefundeerde aanvraag en voor zover er sprake is van 'bijzondere humanitaire elementen'.

In casu heeft de verwerende partij geoordeeld dat de verzoekende partij niet heeft kunnen overtuigen dat in haar situatie bijzondere humanitaire elementen voorhanden zijn die de afgifte van het gevraagde visum rechtvaardigen.

De verzoekende partij houdt in haar eerste middel voor dat de verwerende partij de aanvraag te veel beoordeeld heeft vanuit het idee dat het hier om een gezinshereniging met de Belgische vader zou gaan, die reeds enkele jaren geleden in België werd erkend als vluchteling en intussen dus Belg werd (cf. artikel 40ter van de Vreemdelingenwet). De Raad kan deze zienswijze echter niet volgen.

Vooreerst blijkt uit de stukken van het administratief dossier en meer bepaald de visumaanvraag van de verzoekende partij dat deze vermeldde een visumaanvraag te willen indienen in toepassing van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, als persoon ten laste van haar ouders. De visumaanvraag van de verzoekende partij werd dus duidelijk naar voor geschoven als zijnde een aanvraag tot gezinshereniging in toepassing van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

De verwerende partij motiveert terecht in de bestreden beslissing dat:

"*Aangezien de 29 jarige Palestijnse zoon A., M. M F, °(…)1995, zich bij zijn inmiddels Belgische vader, A., M. F. M., °(…)1960, in België wenst te vestigen, kan hij niet genieten van gezinshereniging op basis van art. 40ter van de wet van 15.12.1980, deze categorie van aanvrager is niet voorzien in de wet, waardoor er voor betrokkene een humanitair visum aangevraagd werd.*"

Hieruit blijkt duidelijk dat de verwerende partij de aanvraag niet heeft beoordeeld in het licht van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. Evenwel diende de verwerende partij wel te antwoorden op de gegevens die in de aanvraag naar voor werden geschoven door de verzoekende partij.

De verzoekende partij toont niet aan dat de bestreden beslissing op dit punt kennelijk onredelijk zou zijn.

Verder stelt de verzoekende partij dat volgens haar te weinig werd gekeken naar de prangende humanitaire situatie waarin zij zich intussen al geruime tijd bevindt, en die sinds de oorlog in Gaza (oktober 2023) escaleerde, waardoor zij diende te vluchten naar Egypte. De verzoekende partij herhaalt de feitelijkheden en wijst op de schrijnende situatie in Gaza. Zij stelt dat zij op dit moment op illegale wijze in Egypte verblijft. Zij wenst daarbij als alleenstaande zoon van haar ouders hen hier te komen vervoegen (de andere kinderen hebben allen hun eigen gezinnen). Het klopt dus volgens de verzoekende partij dat zij nog broers in Gaza heeft, doch die hebben allen hun eigen gezinnen, waardoor hun vader niet het gezinshoofd vormt. De verzoekende partij zelf maakt volgens haar wel nog deel uit van het gezin van haar ouders, daar zij er financieel door hen wordt gesteund (hiertoe werden verschillende overschrijvingen voorgelegd), alsook staat zij volgens haar omgekeerd in voor de zorgen die haar ouders – gelet op hun leeftijd en toestand/verleden – nodig hebben. Volgens de verzoekende partij gaat de verwerende partij er te gemakkelijk van uit dat de persoonlijke situatie van de verzoekende partij nog wel 'veilig' genoeg is, omdat zij in Ramallah verbleef (waarbij de verwerende partij stelt dat dit toch wel 59 km van de Gazastrook gelegen is) en omdat zij thans op legale wijze in Egypte zou verblijven. De verwerende partij houdt volgens de verzoekende partij geen rekening met het algemeen gekende feit dat de situatie in heel Gaza, en dit sinds oktober 2023, volledig is geëscaleerd en er thans sprake is van een genocide en humanitaire crisis. In tegenstelling tot hetgeen de verwerende partij beweert, is geen enkele Palestijn veilig. Er gebeuren dagelijks oorlogsmisdrijven waarbij gewone burgers het slachtoffer zijn. Over deze algemene informatie en rapporten wordt met geen woord gerept door de verwerende partij, die de situatie van de verzoekende partij afschrijft alsof 'niet alle inwoners van de Gazastrook zich in een onveilige situatie bevinden'. Ook verblijft de verzoekende partij volgens haar

thans helemaal niet op legale wijze in Egypte. Uit haar visumdossier blijkt dat haar titel geldig was tot eind april 2024. De verwerende partij kan volgens de verzoekende partij niet het onmogelijke bewijs verwachten: iets bewijzen dat zij thans niet heeft.

Vooreerst stelt de Raad vast dat de visumaanvraag van de verzoekende partij geen enkele melding bevat van de onveilige situatie waarin zij zou verkeren. Het is pas in haar verzoekschrift dat de verzoekende partij voor het eerst verwijst naar de situatie in de Gazastrook en naar de persoonlijke problemen die zij heeft ondervonden. Er werden enkel stukken bijgevoegd die moeten aantonen dat de verzoekende partij financieel ondersteund wordt door haar ouders. Ze kan de verwerende partij dan ook niet ten kwade duiden dat ze met die gegevens geen rekening zou hebben gehouden.

In zoverre de verzoekende partij middels de kritiek een feitelijke herbeoordeling van haar visumaanvraag beoogt door de Raad, benadrukt de Raad dat de Raad als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst. De Raad treedt hierbij evenwel niet op als rechter in hoger beroep die, op aanvraag van de rechtzoekende, de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Hij onderzoekt enkel of de gemachtigde van de minister in redelijkheid is kunnen komen tot de door hem gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is.

Verder blijkt uit de visumaanvraag dat de verzoekende partij zich in Egypte bevindt en niet in Gaza. Niettegenstaande dit gegeven heeft de verwerende partij toch rekening gehouden met de situatie in de Gazastrook. Zo motiveert de verwerende partij:

"*Wij wijzen er verder op dat niet alle inwoners van de Gazastrook zich in een situatie van ernstige persoonlijke onveiligheid bevinden als gevolg van de algemene humanitaire situatie of de levensomstandigheden. Dit betekent dat niet elke Palestijn in de Gazastrook in omstandigheden leeft waarin hij of zij de elementaire behoeften niet kan verzekeren. Bijgevolg is er geen sprake van groepsvervolging waarbij elke Palestijn in de Gazastrook zonder onderscheid getroffen wordt. Het blijft nodig om pertinente individuele elementen aan te brengen die aantonen waarom men - meer dan een andere Palestijn in Gaza - kans loopt op vervolging. Betrokkene heeft niet aangetoond dat hij in een wijk woont die een bijzonder doelwit is voor willekeurig geweld. Betrokkene woont in Ramallah, en Ramallah ligt 59 km van de Gazastrook (zie zijn visumaanvraag van 27/02/2023).*"

Uit de visumaanvraag blijkt dat de verzoekende partij als adres Ramallah heeft opgegeven (zonder meer). Waar zij thans stelt dat zij voor zij kon vluchten naar Egypte, waar zij thans verblijft, zij op illegale wijze op de Westelijke Jordaanoever verbleef om te studeren aan de Birzeit Universiteit in Ramallah en dat zij op 4 juli 2023 werd gedeporteerd naar de Gazastrook, met het verbod om Israël en de Westelijke Jordaanoever 10 jaar lang te betreden, blijkt dit nergens uit de visumaanvraag en de hierbij overgemaakte stukken. Dit wordt voor het eerst in het verzoekschrift vermeld. De verwerende partij kon met deze gegevens geen rekening houden en gezien zij enkel kennis had van een voormalig adres in Ramallah was het niet kennelijk onredelijk van de verwerende partij te stellen dat Ramallah op 59 km van de Gazastrook verwijderd is en dat de verzoekende partij niet aantoont dat zij een bijzonder doelwit is voor willekeurig geweld. De verzoekende partij beperkt zich tot een bloot betoog dat geen enkele Palestijn veilig is. Hoe dan ook gaat zij er volledig aan voorbij dat haar situatie niet kan vergeleken worden met elke Palestijn, nu zij op het moment van haar visumaanvraag over een legaal verblijf in Egypte beschikte.

Dienaangaande stelt de verzoekende partij thans dat haar verblijf niet werd verlengd in Egypte en dat zij er illegaal verblijft.

Uit de stukken van het administratief dossier, en meer bepaald de aanvraag, blijkt dat daarin vermeld staat dat de verzoekende partij over een verblijfsvergunning of soortgelijk document beschikte geldig tot 30 april 2024. Hieruit blijkt dat de verzoekende partij tot die datum dus wel degelijk legaal verblijf had in Egypte. De verzoekende partij brengt geen enkel concreet bewijs bij van het feit dat zij op dit moment illegaal in Egypte zou verblijven. Zij maakt niet aannemelijk dat haar legale verblijf in Egypte niet verlengd werd. Indien de verzoekende partij een daadwerkelijke poging had ondernomen om haar verblijf te verlengen mag verwacht worden dat zij bewijs kan leveren van de door haar ondernomen stappen en desgevallend de negatieve beslissing die hieruit zou zijn gevolgd. Met haar betoog maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de beoordeling van de verwerende partij kennelijk onredelijk zou zijn.

De verzoekende partij beperkt zich in haar eerste middel verder tot de loutere stelling dat zij voor haar ouders zorgt, en dat zij van hen financieel afhankelijk zou zijn.

De verwerende partij motiveert de beslissing op dit punt op zeer concrete wijze als volgt:

"*Hij verklaart dat zij financieel wordt ondersteund in Palestina/Egypte. Ten bewijze hiervan legt hij het bewijs voor dat de te vervoegen persoon geld overmaakte aan betrokkene tussen: 10.05.2020: 300 euro, 18.04.2021: 250 euro, 12.05.2021: 100 euro, 05.12.2021: 100 euro, 07.05.2022: 200 euro, 26.05.2022: 100 euro, 23.03.2024: 600 euro, 02.04.2024: 1.911 euro, 09.04.2024: 476 euro. Al dient te worden aangestipt dat er over een tijdsperiode van 4 jaar slechts 9 stortingen werden gedaan, waarvan geen enkele in het jaar 2023. Er is dus geen sprake van een maandelijkse bijdrage of een patroon die financiële afhankelijkheid. De aanvrager verklaart zonder bewijs werkloos te zijn in Palestina. Bovendien werden er geen bewijzen ingediend dat betrokkene in het land van herkomst geen uitkeringen en/of andere financiële hulp ontvangt. Hij legt ook geen bewijs van onvermogen voor. Er werd evenmin niet bewezen dat betrokkene niet over eigen eigendommen beschikt (zie arresten van 18 juni 1987, Lebon (316/85, Jurispr. blz. 2811 en Arrest 9 januari 2007, Jia (C-1/05, Jurispr. blz. I-1)." en "Betrokkene verklaart zonder enig bewijs dat zijn ouders volledig afhankelijk van hem zijn voor hun dagelijkse zorg en ondersteuning. Echter, deze verklaring zonder enig bewijs volstaat niet voor het afleveren van het humanitaire visum. Er werd geen enkel document ingediend dat kan bevestigen dat de ouders van betrokkene in België nood hebben aan hulp in de vorm van mantelzorg om dagelijkse handelingen en activiteiten veilig en optimaal te kunnen uitvoeren, en indien nodig geen beroep kunnen doen op de nodige zorgmaatregelen. Overwegende dat het aan de aanvrager is om alle documenten en bewijzen aan te leveren die de administratie in staat stellen een beslissing te nemen op basis van zijn situatie op het moment van de aanvraag; en dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna RVV) reeds heeft geoordeeld dat de bewijslast bij de aanvrager ligt die een verblijfsvergunning aanvraagt en dat deze persoon daarom uit eigen initiatief alle relevante informatie en/of stukken moet overleggen ter onderbouwing van de aanvraag. Dit houdt in dat een aanvraag voldoende precies, onderbouwd en indien nodig geactualiseerd moet zijn (cf. RVV, arrest nr. 230.108 van 12 december 2019 in zaak 237.301/VII en arrest nr. 226.827 van 30 september 2019 in zaak 205.969/III; Raad van State, arrest nr. 109.684, 7 augustus 2002)."*

De verzoekende partij weerlegt deze motieven op geen enkele concrete wijze. Zij toont de onredelijkheid van deze motieven niet aan.

Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de verzoekende partij de schending van de door haar opgeworpen bepalingen en beginselen niet aannemelijk heeft gemaakt, noch heeft zij aannemelijk gemaakt dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze werd genomen.

Het eerste middel is, voor zover ontvankelijk, niet gegrond.

2.2.1. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM).

De verzoekende partij licht haar tweede middel als volgt toe:

"*Tweede middel: schending van artikelen 8 en 3 van het EVRM*

1.
Overeenkomstig artikel 8 EVRM heeft verzoeker recht op verblijf:

"Artikel 8 – Recht op eerbiediging van privé familie- en gezinsleven

1. Een ieder heeft het recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

a) Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Artikel 8, 2° beperkt met andere woorden de macht van de Staat, wat betekent dat een inmenging maar gerechtvaardigd is en geen inbreuk uitmaakt op artikel 8, 1° EVRM in zover dit bij wet is voorzien en in het belang is van één van de opgesomde oogmerken noodzakelijk in een democratische samenleving.

Dit betekent dat een inmenging slechts gerechtvaardigd is en geen inbreuk maakt op artikel 8, 1e lid EVRM, voor zover dit bij wet is voorzien en in het belang is van een aantal opgesomde oogmerken die nodig zijn in een democratische samenleving.

In casu is evenwel niet voldaan aan de voorwaarden van artikel 8, 2e lid EVRM.

Het recht op eerbied van het privéleven en het familie- en gezinsleven is fundamenteel. Het kan slechts worden aangetast met het oog op één van de – op beperkende wijze – opgesomde doeleinden in het EVRM. Elke aantasting van dit recht doet dan ook een vermoeden van ernstig nadeel rijzen (RvS 8 juli 1999, arrest nr. 81.725, A.P.M. 1999, 128).

De handhaving van de bestreden beslissing zou dan ook een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel teweegbrengen gezien het ertoe zou leiden dat verzoeker geen verblijfsrecht heeft bekomen en niet naar België zal kunnen komen om zijn ouders – waarmee hij als enige alleenstaande zoon een gezin vormt – alhier te vervoegen, en dit zou bijgevolg onevenredige schade toebrengen aan zijn privé en gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM (RvS 16 maart 1999, arrest nr. 79.295, A.P.M. 1999, 64 – Rev. dr. étr. 1999, 258, noot).

Verwerende partij is nochtans op de hoogte van het gezinsleven van verzoeker: de stukken werden hiervan bijgebracht.

Bovendien heeft hij noch in Gaza, noch in Egypte kans op een menswaardig privé en gezinsleven, gelet op de genocide van Palestijnse burgers aldaar (Gaza), dan wel gelet op het feit dat hij geen kans heeft op een legaal verblijf aldaar (Egypte). Ook hiermee diende verwerende partij rekening te houden, hetgeen niet op afdoende wijze gebeurde.

2.
Artikel 3 van het EVRM bepaalt:

"Artikel 3 – Verbod van foltering

Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen."

Hetgeen thans in Gaza gebeurt kan zonder enige discussie gecategoriseerd worden als "onmenselijke behandelingen".

Het middel is om al deze redenen gegrond."

2.2.2. De verzoekende partij voert de schending aan van de artikelen 3 en 8 van het EVRM.

Waar de verzoekende partij haar privé- en gezinsleven geschonden acht, wijst de Raad erop dat het EHRM het begrip 'gezinsleven' in beginsel beperkt tot het kerngezin en nagaat of er een voldoende 'graad' van gezinsleven kan worden vastgesteld. Daar waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, ligt het anders in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani (EHRM 15 oktober 2003, nr. 52206/99, Mokrani v. Frankrijk, par. 33) stelt het EHRM dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen *"ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplé-mentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux"* (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Het EHRM oordeelde dat het gegeven dat een meerderjarig kind samenwoont met een ouder, geen voldoende graad van afhankelijkheid vormt om te resulteren in het bestaan van een gezinsleven (zie EHRM 12 januari 2010, nr. 47486/06, A.W. Khan v. Verenigd Koninkrijk, par. 32). Bij de beoordeling of er al dan niet een gezinsleven bestaat moet rekening worden gehouden met alle indicaties die de verzoekende partij dienaangaande aanbrengt, zoals bv. het samenwonen, de financiële afhankelijkheid van het meerderjarig kind ten aanzien van zijn ouder, de afhankelijkheid van de ouder ten aanzien van het meerderjarig kind, de reële banden tussen ouder en kind. Van een beschermd gezinsleven tussen meerderjarige kinderen en hun ouders kan bijgevolg slechts gesproken worden indien naast de afstammingsband een vorm van afhankelijkheid blijkt.

Uit de bespreking van het eerste middel is al gebleken dat de verzoekende partij enige afhankelijkheid van haar ouders niet aannemelijk heeft gemaakt. In zoverre zij lijkt aan te geven dat haar ouders van haar afhankelijk zijn merkt de Raad op dat naast het feit dat er door de verzoekende partij geen enkel stuk wordt bijgebracht om te kunnen ondersteunen dat zij instaat voor de zorg van haar ouders, zij evenmin ingaat op het feit dat haar ouders reeds sedert 2018 in België verblijven en dus reeds minstens 7 jaar gescheiden leven van de verzoekende partij die in Palestina/Egypte verbleef. Zij maakt dan ook evenmin de schending van enig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM aannemelijk.

Waar de verzoekende partij de schending van artikel 3 van het EVRM aanvoert en verwijst naar de situatie in Gaza, merkt de Raad opnieuw op dat verzoekende partij niet in Palestina, maar in Egypte verblijft.

In zoverre de verzoekende partij de voormelde verdragsbepaling geschonden acht, merkt de Raad op dat artikel 1 van het EVRM bepaalt dat de verdragsluitende partijen de verdragsrechten verzekeren aan eenieder die ressorteert onder hun rechtsmacht. Het begrip rechtsmacht wordt in beginsel territoriaal opgevat. Hoewel het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in het arrest van de Grote Kamer van 7 juli 2011 in de zaak 'Al-Skeini e.a. t. het Verenigd Koninkrijk' een aantal uitzonderingen op dit beginsel heeft erkend - meer bepaald situaties van gezag en controle over personen of effectieve controle over een gebied - zijn deze uitzonderingen in het voorliggende geval niet van toepassing. In het arrest van 28 januari 2014 in de zaak 'A.H. Khan t. het Verenigd Koninkrijk' oordeelde het EHRM uitdrukkelijk dat artikel 3 van het EVRM geen positieve verplichting inhoudt voor staten om vreemdelingen die zich elders bevinden op hun grondgebied toe te laten, en dat uit die bepaling geen verplichting tot visumafgifte voortvloeit. Dit werd bevestigd in het arrest van 5 mei 2020 in de zaak 'M.N. e.a. t. België', waarin het EHRM uitdrukkelijk oordeelde dat het louter nemen van een weigeringsbeslissing in antwoord op een visumaanvraag niet volstaat om extraterritoriale rechtsmacht in de zin van artikel 1 van het EVRM te vestigen. De verzoekende partij bevindt zich niet op het Belgisch grondgebied en toont niet aan dat zij om enige andere reden onder de rechtsmacht van de Belgische staat ressorteert.

Bij gebreke van rechtsmacht in de zin van artikel 1 van het EVRM schept artikel 3 van het EVRM geen positieve verplichting tot visumafgifte, ongeacht de ernst van de situatie in het land van herkomst of verblijf van de verzoekende partij.

Dit stelt de verwerende partij er echter niet van vrij de door de verzoekende partij aangevoerde humanitaire omstandigheden in aanmerking te nemen en op afdoende wijze te motiveren waarom zij meent in casu niet te moeten overgaan tot de afgifte van een humanitair visum. Dienaangaande wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd dat de verzoekende partij de afhankelijkheid van de referentiepersonen in België niet heeft aangetoond en dat zij ook niet heeft aangetoond dat de referentiepersonen van haar afhankelijk zijn. Zoals hiervoor reeds werd aangehaald heeft de verzoekende partij in haar aanvraag om geen enkel moment verwezen naar persoonlijke omstandigheden die zij heeft meegemaakt in de Gazastrook.

De verwerende partij heeft de door verzoekende partij aangevoerde elementen in acht genomen en hieromtrent gemotiveerd. Het feit dat de verzoekende partij het hier niet mee eens is en er een andere zienswijze op nahoudt, houdt niet in dat de verwerende partij de grenzen van haar discretionaire appreciatiebevoegdheid heeft overschreden of kennelijk onredelijk tot haar besluit zou zijn gekomen.

Het tweede middel is, voor zover ontvankelijk, niet gegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken op vijftien september tweeduizend zesentwintig door:

J. CAMU,	kamervoorzitter,
K. VERHEYDEN,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,

K. VERHEYDEN J. CAMU